

El Baix Penadès

Setmanari autonomista

SURT ELS DISSAPTES

Preus de subscripció

VENDRELL, trimestre.	1 ^a	Ptas.
FORA, id.	1 ^a 25	»
EXTRANGER, id.	2 ^a	»

Número corrent, 10 céntims. Atrassat, 20 id.

Redacció y Administració

Plaza Pi Margall, número 2.

Anuncis, reclams y remittits, á preus convencionals

No s'admeten escrits sense firma

NO'S TORNAN ELS ORIGINALS

F. Ribas Cisco Rabosa

RECADER

Pren encàrrechs de tota mena del Vendrell á Barcelona, y de Barcelona al Vendrell.

Se reben els encàrrechs:

Al Vendrell: carrer de St. Sebastiá (Muralla), 1.
A Barcelona: Rambla de las Flors, 15, porteria; ahont hi trobaran cada dia ous frescos.

Joan Martorell

NOU RECADER DE VENDRELL A BARCELONA

SE REBEN ENCARRECHS:

A Barcelona, á la Rambla de las Flors, número 11, cistelleria; y al carrer Ample, número 6, estoreria.

A Sans, Carretera Real, núm. 25, cotilleria; y al carrer de Riego, núm. 42, cotilleria.

VENDRELL carrer Alt, 15, cantonada al de Garrofas

Els encàrrechs per Sans

seran repartits tots al mitj dia.

Pera llogar

Botiguetas als voltants de la Plasa Mercat.

Informará son propietari Pau Güell y Serra.

PRESTAMS

Hi ha pera prestar á primera hipoteca, de 5000 á 50000 pessetas.

Informará l'advocat d'aquesta vila D. Francisco Vidal y Socías, carrer de Sant Sebastiá, 16, primer.

GARROFA DEL PAIS

N'hi ha una grossa partida pera vendre, quinas existencias s' detallaran á 750 Ptas. quintá catalá.

Per los ajustos dirigirse á Joseph Vives Farrerons, cafeté ambulant, carrer de Santa Agna, números 18 y 20.

Se ven una casa de nova y moderna construcció

composta de planta baixa, primer pis y golfas, situada al Passeig de Castelar (carretera de Valls), número 6.

Informarán á la impremta d'aquest periódich, Plasa Pi Margall número 2.

Estiva usada

Se venen barrils usats de 8 quartans, de mitja carga, de carga y de dugas cargas; en bon estat y á preu módich.—Donarán rahó en aquesta vila, carrer de Mar, número 59, á cal Titus.

Al vol

Fa prop de doscents anys que Catalunya está en deute ab ella mateixa.

El dia 11 de Setembre de 1714 al rendirse la ciutat de Barcelona després d'un siti de catorze mesos, en quin demostraren aquells braus catalans quant estimaven les llibertats de la terra, va finir de fét la nacionalitat catalana. De dret feya tèmps qu'estava incorporada als dominis del rey de Castella; més com sigui que fins allavors havien estat respectades (cada dia menys, per xo) les seves lleis y furs, constitució y prerrogatives, pot ben dirse que Catalunya existí com á nació fins á la capitulació de la ciutat comtal. Barcelona, cap y casal de Catalunya, era la concreció de l'ànima catalana, y al caurer ella en poder del enemic, les altres poblacions varen depositar llur actitud belicosa, quedant tot el terror á mercès de les tropes que lluitaven á nom de Felip V, el rey de execrable memoria. Altres monarques havien mermat els privilegis que tenien consignats els catalans en els tractats qui feren ab els reis d'Espanya, més aquell ab son orgull de rassa y sa superbia de tenir á tothom sota peu, no parà fins aconseguir abatrer als catalans, qui, més que ab desitj de guerregar per un rey, batallaven pera mantindre les llibertats de que gaudien y que'n feyen un estat verament democràtic, en quin els reis que tingué de nissaga catalana s'hi trobaven á son pler, y venien á esser com primer magistrat d'una república, car ells no feyen may cosa que no sigués ab el beneplàcit dels brassos y estaments populars.

Catalunya va rendirse obligada per la superioritat numérica del seus enemics. Tenia de la seva banda la raó, y no va esser escoltada; tenia les lleis escrites, y no varen poguerhi res pera ablanir els cors dels butxins qui volien ferla desaparèixer á tota costa; tenia una historia brillantíssima que li donava dret á esser respectada y enaltida, y varen fòndrerla ab els fets d'un poble aventurer y fantasiós; tenia y estimava la llibertat, tal com podia esser entesa en son grau més alt en aquell tèmps, y varen junyirla al carro dels reis despòtics que traclaven com á esclaus á llurs súbdits. Malgrat aixó, ella no ha deixat may de sentir en son esser la vitalitat més feconda qu'és el signe de fortaleza.

Ella va acotar el cap, mes no com a mostra de resignació ni acatament, sino pera meditar el pla de reconstitució qu'havia d'empèndrer pera assolir les llibertats que tan alevosament li havien sigut robades. Y així ho feu. Quietament, pacientment ha vingut refentse y reconstituint, al ensemps, el seu passat. Ha atravesat épo-

ques en que apareixia completament desdibuixada y confosa entre mitj dels altres pobles. Talment semblava que ja per un maymés havia de reviuir aquesta nació qui fou tan forta; mes ella, com á nou «Fenix», va renaixent de les seves propies cendres, y dia vindrà en que, ágil y forta, empenirà la volada envers l'espai lluminós d'una nova aurora.

Avuy ens trobem allà hont erem fa doscents anys. Allavors Felip V jurá en la sala Borboll del palau reyal de Barcelona, mantindre els privilegis, usos, costums y demes lleis de Catalunya, y poc tèmps després va faltarhi obertament obligant á donar allotjament á les tropes, cosa de que estaven lliures els catalans; avuy també els politicastes centralistes... y algú més, quan venen á nostres terres, juran y perjuran satisfer á Catalunya, prometen que serà atesa en les seves demandes, y després procuran anorrear l'esperit de pàtria dictant lleys especials pera atemoritzar als febles y empresonar als qui diuen lo que senten y tal com ho senten, amparats en la constitució del Estat. ¡De quina manera han devingut profètiques les paraules del d'Anjou quan va dir: *obedecereis aunque sea contra Constitución!*

Els centralistes d'antany ordenaven desde Madrid que sols deixarien á Catalunya els furs qu'ells volguessin y ls privilegis restringits de Valencia y Aragó; els centralistes d'enguany encare son pitjors, car privan del ús de nostra llengua per imposarne una d'estranya, y volen y posen á Catalunya equiparada als pobles de idees y terres mortes. No va equivocar-se qui va escriure el «Despertador de Catalunya.—Estimem á la pàtria, estiguem atents á nostres privilegis despreciant l'interés particular, y mirém á la posteritat que clamará contra nosaltres si la deixem infamement esclava.—»

Se fa precis, doncs, deslliurnosen d'aquets govèrns, imatge plasmada dels tirans de primers del sigle XVIII. Ens cal treballar fermament per la implantació, no de la ben entesa, no de l'ample, sino de la completa autonomia de Catalunya.

En altre orde de idees, se troba igual que's trobava respecte al poder central. Es prou sagut de tothom qu'és preocupa de coses catalanas que les malvestat qui sufri Catalunya en sos darrers tèmps y que determinaren l'acció epopéica del 11 de Setembre eren degudes á les monarquies. La falta de succesió directa pera ocupar el trono va portar l'entroncament d'altres reyalmes, y ab ells, costums estranyes á'n

aquesta terra liberal fins al moll del ós. Els bons catalans ho veyen prou que si Catalunya hagués estat constituïda en república no haurien tingut raó d'esser les vexacions que sufria aquesta terra.

Per aixó alguns historiadors asseguren que de sortir victoriosa en sa darrera tentativa, Catalunya hauria implantat la república per així salvaguardar millor les preuades llibertats que poc a poc li anaven essent robades, y que constituïan el més gran patrimoni de drets del poble. Ella combatia á nom de «nostre Rey y Senyor» pero en rigor de veritat «per la conservació de nostres lleis y privilegis, y la mantenició de nostres llibertats, drets y constitucions» com ho feyen constar aixís en documents oficials y sempre que ocasió se'ls hi presentaba.

Are bé; la situació de Catalunya en el dia d'avuy, nó la veyeu, companys, idéntica á la d'allavors? No vos sembla que ja havém implorat prou de la monarquia el poguer tenir una mica més de llibertat que 'ns ha sigut sempre burlescament promesa y iniquament negada? Havém de seguir encare entossudits en que és circumstancial la forma de govern?... Ah, no, no; ja n'hi ha prou, ja n'hi ha massa de desenganys en el platet de la monarquia; en les balances justicières de Catalunya aquest platet està cayent al fons negre del oblit; saludémlo, no obstant, en sa caiguda, car ell ab sa xorca càrrega serveix de contra pés pera eulairar més depressa una república que sigui garantia de la llibertat dels pobles y dels homes.

FRIS.

Sobre un projecte de ferro-carril

Desde alguns anys ensá, ha vingut parlantse, en diferents ocasions, d'un projecte de ferro-carril económic, ó tramvia, de Vendrell á Vilarrodona passant per la Bisbal del Penadés y Rodonyá, que al ensemps de proporcionar las ventatjas de rapidesa en las comunicacions, facilitaria l'extracció dels productes dels pobles de las comarcas beneficiadas.

No hi ha pas cap dubte que si dit projecte se arribés á portar á bon terme, ditas comarcas experimentarian una reacció tan saniosa, que'n el termini de mitja dotzena d'anys se veurien transformats en mercantils y agrícols pobles avuy árits y isolats, veritables imatges d'aquell poble ensopit de *L'alegría que passa*.

En reunions celebradas per entitats de pobles interessats en el projecte, se ha parlat y discutit la conveniencia de que'l trassat passi per tal ó qual lloch, ó bé per aquest ó aquell poble, y com que la major part de las vegadas aixó tendeix á simpatias per determinada localitat, ó á miras d'interés particular, que no á las veritables necessitats generals, se surt de la lògica y la rahó al atendre aquelles minucias caciquils, anant á parar á un circuli viciós y rutinari, que ha sigut la ruina d'empresas, matant á no pocas ja avans de neixer.

Quan se concebeix un projecte, lo primer que deu ferse es estudiar si es factible ó no, y si pot ó no tenir vida propia; y una volta s'hagi vist que sí, llavors estudiar la manera de ferlo més práctic y durader: práctic, buscant el modo més curt y menys costós, y durader, que acapari las encontradas més pobladas y productivas, y lo menys accidentadas possible, perque apart d'esser molt car de construcció, ho es també d'explotació, resultant allavors que per no esser els ingressos suficients per sostenirse, ve la ruina del capital invertit en la empresa.

Al comensarse á parlar d'aquest assumpto, se va pensar en un tramvia de Vendrell á la Bisbal; després s'ideá allargarlo fins á Vilarrodona passant per Rodonyá, y més endavant, fins á Santa Coloma de Queralt per Pont de l'Armentera; y fins hi ha hagut qui ha tingut la pensada de ferlo retornar de

Santa Coloma cap á baix el Plá de Cabra, pujar després cap á Sarreal, passar per Barbará y morir á Montblanch.

Aixó es tractar las cosas á capritxo, y no circumscriures al fi que's persegueix, aixó es: dotar de comunicacions á una comarca lo suficient rica, que careix d'ellas.

Lo d'anar á buscar Montblanch, y més encara passant per Plá de Cabra, es, al meu entondrer, una pobre pensada. Veritat es que Montblanch es una vila gran, y sa comarca bastant poblada; pero, si's mira detingudament, s'ha de compendre que las vias de comunicació han d'establirse pels llocs que n'están faltadas, y pera acostar las distancias, no pera allunyarlas. Montblanch resulta'l doble lluny per Santa Coloma-Barbará que per Roda-Valls; tenint Montblanch y Valls comunicacions fàcils pera el transport á Barcelona y Tarragona dels productes de llurs comarcas. Per lo tant, establir una capilar en una població per quina hi passa una arteria, es crear una competència ruinosa. El comerç fuig de'ls transbords, buscant la rapidesa y la economia, y ab els trassats directes s'evitan aquells, proporcionant la ventatja de tarifas especials y originarias.

Jo no soch cap autoritat dins del art financier ó d'ingenieria; pero en lo poch qu'he intervingut y estudiat sobre la explotació de las vias de transport, he pogut adquirir en la práctica el coneixement de que, la vida ó mort de tals empresas, depenen moltas vegadas del trassat que s'adopta, perque una pendent més ó menys forta, el trassar un rodeig en lloch d'una recta pera aprofitar un interés relativament petit, ó servir interessos personals, se arriba á la solució del problema que's planteja, donantli facilitat pera salvar els capitals que s'hi emplean ó's tiran aquests dintre un avenç que'ls engulleix sense reportar cap benefici.

Si no fos que'm faria pesat, exposaria alguns datos referents á empresas que estudiadas per gent experta haurien donat excelents resultats, y un cop posadas en explotació, per haver atés al poble A. ó B. que doná tal ó qual quantitat perque la via passés pel mateix, y á aquell ó l'altre propietari que oferí més ó menys tros de terreny perque passés per sa hisenda, s'han trobat fent esses, y pujant y baixant, y una explotació que podia ferse per 5000 pessetas anyal per kilometre, ha pujat fins á 8000, y com el calcul se havia fet de 6 de recaudació, ha resultat que en lloch de guanyar 1000 se ha anat perdentne 3 per kilometre y any.

Crech jo que un trassat que vagi de Vendrell á Santa Coloma, á empalmar allí ab el que pensa construir el Banch de Belgica en camí de Tárrega, aprofitant la ribera del Torrent de la Cequera, contant ab la base de la Bisbal-Vilarrodona-Pont de la Armentera, pot tenir vida si avans s'estudia bé, aprofitant gradualment las altituts y fugint dels canvis bruscos dels arrasaments, perque encara que aquell país no sia molt rich y poblat, eixas condicions van millorant paulatinament ab las facilitats d'extracció dels fruits que tindria; puig la práctica ens ensenya que las vias de comunicació doblan y fins quintuplican la riquesa d'un país.

Una via construïda aixís, desde Vendrell á Santa Coloma, calculo vindria a tenir una extensió poc més de quaranta kilometres, y si calculem á cent mil pessetas per kilometre, á quin preu se podria construir si s'enginyés bé y s'administrés en conciencia, resultaria que al venir la explotació tindria la empresa invertit un capital de quatre milions, que produhint 6000 pessetas per kilometre,—que podria donar ben dirigida—redituaria 240.000 pessetas; es á dir, el sis per cent del capital empleyat.

Suposant que's tinguessin d'atravesar trossos de terrenys bastant accidentats, vull esser pessimista y arribar al extrem d'augmentar el cost de construcció fins á 150.000 pessetas, que ja es comptar tot lo més alt, llavors el cost fora de sis milions, y portat pel mateix pessimisme, vull suposar que solsament produís 5.000 pessetas per kilometre,

tindriam que l'interés seria de tres y un ters per cent.

Posantho en aquest estrem tan pessimista, que se tindria de fer expressament per arribarhi, resultaria encara un interés que no sempre's consegueix quan se busca garantia al capital, y partint del punt de vista de que s'emplearia capital del país mateix, se vindria á parar á lo que'ls jugadors de billar ne diuen «carambola per taula», aixó es: que encara que'ls accionistas no percibissen més interés que un 3 y ters, com que no hi empleyarian tot el seu capital sino una part d'ell, el restant empleyat en la agricultura, comerç ó industria, li guanyaria doble de lo que avuy li redituá, per lo qual, crech que'ls que tenen interessos en las comarcas que atravessaria la projectada linia, deuen posarhi tot son esforç en benefici de sos interessos particulars y dels generals del país, portanthi quiscun, an aquella construcció, el seu grà d'arena.

JOAN PIRIS.

La primera sardana

Record de Festa Major.

Jo la he vista, á la noble, la gentil dança, de Catalunya, de la nostra Catalunya, ensenyorirse y ferse mestressa de la multitud aplegada en estol de festa.

L'he vista dominar per demunt de tota altre diversió y ésser l'imprescindible nombre que feya veure y sentir.

Sempre la recordaré ab goig y recansa la revetlla d'aquella festa major quan màgicament sorgí la primera anella.

La Lluna, la regina excelsa de la Nit, s'havia tret delicadament els vels que la envolcallaven y enviaba els llurs raigs de llum pàlida, que escampen ombres misterioses, vers la plassa bulliciosa de dançaires qu'esperaven la senyal.

El floviol ab cant ingénuu d'infant, dona els primers refflets, y un mohiment de silenci's fa á la plassa... Quelcom truca al cor de la multitud, quelcom d'una frisança ignorada la con mou... Y la tenora, el plany d'ànima enamorada, crida, empeny á aplegarse y s'allarguen brassos, s'estrenyen mans y la sardana avansa altívola, obrint y tancant la rodona, juntant á tots en germanívola abrasada.

Ha triomfat!... Jo l'he vista.

Y per un moment he tancat els ulls y he somniat.

Per l'imaginació ensomniada se sucsehian interminables y cada cop més nombroses les belles rodones de sardanistes, aixamplantse, agafant més lloc, ocupant el poble enter, estenentse més y més en terres llunyes y may vistes, traspasant fronteres posades per l'egoisme dels homes y l'orgull y la dolenteria d'alguns, que la sardana, la gentil, la noble dança, anava esborrant pera estrenyer noves mans ab estreta d'amor...

En un moment tota la terra ha dançat.

Y els homes, que horas ants se combatien ab les armes á la mà, les han llensades y s'han afegit en el cercle fraternal. Y els que la febre trevalladora els tenia enterbolits, han deixat llurs eines y pressurosos s'han agafat en l'ampla anella. Y tots els humans, els brassos enlaire, les mans ben estretes y ab el cap vers el cel esguardant ab mirada serena, han entonat un himne gran, de joya fraternal, d'amor lliberador d'ànimes.

He obert els ulls.

Devant meu no veyia el somni devingut realitat. No es arribada encare l'hora de germanor universal, ni l'Humanitat es tant perfecta en que siga la d'estimar. Havém d'odiar molt encare pera estimar més després. Emperó jo crech que'l camí evolutiu que seguirán les societats en el pervindre, fins el llur complert deslliurament, s'avindrán ab el meu somni de la sardana, tingut en una bella nit d'estiu devant d'un poble en festa, y que recordaré sempre.

J. B. T.

Arbós 30—VIII—07.

Retall

Ha mort «El Pernales». Cent guardias civils anaven contra d'ell feya temps; els pagesos y els propietaris andalusos, no sé per quina rahó de caciquisme feyen impossible 'l trobar al famós lladre de pas. El caciquisme necessita sempre lladres ó pinxos: es qüestió de simpaties.

«El Pernales» ha sigut víctima del seu orgull. —Jo soch «El Pernales!» —va dir á un pobre llenyataire; com podia dir: —Jo soch el Kaiser! —l' emperador Guillem d' Alemanya. Si no s'hagués delatat ell mateix, qui sab el temps que hauria corregut, perseguit per dotzenes d' homes, per les serres de Alcaraz.

La qüestió és que és mort y que pera enterarsen bé, el ministre de la Governació fins va fer posar un fil telegràfic exprés al poble d' Alcaraz...

Després dirán que 'ls nostres polítichs no son diligents...

Celebrem la fi del bandolerisme á Andalusia, si és que s' ha acabat, que jo crech que nó: mentres hi haja cacichs hi haurá «Pernales», com mentres hi há pudrimener hi há microbis.

NOCTURN

Ha eixit de casa seva
embolcallada amb un mocador gran;
camina recatantse de mirades
allá 'ns la mitjanit, carrer avall.

Va fent camí, cercant la part més fosca,
girant sovint el cap
per cerciarar's de que ningú l' ha vista,
i després accelera més el pas.

Am gros rezel, ha eixit fora la vila,
llambrega amunt i avall,
i am febrós basarda deixa á terra
un embolcall que porta sota 'l bras.

Un debíl plor, tendral plor de protesta,
surt d' aquell embolcall,
la dona fuig llisquenta, pressurosa,
com qui ha comés un acte criminal...

Amaga ta vergonya, ¡mala mare!
orfa de tota estima maternal;
has deixat á ton fill, grillat del vici,
sol-y-vern en el mon, ¡abandonat!...

MERCÉ MATA DE BOSCH.

Concurs de sardanistes

organizat pel Foment de la sardana del Ateneu de Tarragona: que se celebrarà el dia 23 de setembre á les quatre de la tarde, á la plassa de toros d' aquesta capital.

Dit concurs será: de sardanistes infantils, de sardanistes locals y de sardanistes de tota la comarca de Tarragona; y 's convoca baix las següents bases:

Se concedirà un primer premi, que consistirà ab un obsequi á cada sardanista de la colla infantil que 'l guanyi.

Up primer premi de 50 pessetes y un según de 25, pera las colles en concurs local.

Un primer premi de 100 pessetes, un según de 50 y un tercer de 25, pera les colles del concurs comercial.

S' adjudicarán els premis indicats á les colles que ballin y reparteixin ab major justesa, serietat y elegancia, á la usansa empordanesa; aixó és, comensant y acabant á la esquerra, repartint en la forma acostumada y més curta y no fenthi més d' una tirada de tres, que haurá d' ésser la darrera (aixó si 'l número de compasos de la sardana ho exigeix)

Les sardanes de concurs serán: pera 'ls petits sardanaires, la coneguda y hermosa sardana «La Pubilla empordanesa». Pera 'l concurs local y el comarcal una sardana coneguda que s' anunciará oportunament y un'altre en que 'l Jurat triará al acte del concurs y que procurarà sia de les menys conegudes y més difícil.

Les colles haurán d' estar formades per 8 balladors al menys ó fins á 12 com á máxim, recomenant-se que d' ésser possible 's formin ab parelles d' abdós sexes, puig que en igualtat de mérit se tindrà en compte aquesta circumstancia.

Les colles inscrites ballarán totes á l' hora ó per seccions, segons ho determini 'l Jurat.

Les colles que vulguin concórrer s' haurán d' inscriure á la secretaria de l' Ateneu de Tarragona fins á l' una de la tarda del mateix dia 22, indicant el número de balladors ó parelles, y la localitat á que pertanyin.

Les colles portarán una insgnia igual pera tots els balladors (la que 'ls hi será donada) y un títol que la caracterisi.

Les peticions haurán d' ésser fetes pel cap de colla, únich autorisat pera recullir el premi.

El fallo del Jurat será inapelable y 's farà públich al final de cada un dels concursos.

No 's concedirà cap premi á sardanista determinat, s' adjudicará sempre á tota la colla.

Els Premis guanyats podrán passarse á recullir pels caps de les colles guanyadores, desde les nou de la nit del mateix dia 22 á l' Ateneu de Tarragona.

En cas de no adjudicarse algún premi dels anunciats, per no fersen guanyadora cap colla, el Jurat repartirà son import en la forma que cregui convenient.

Formarán el Jurat calificador distingides persones, enteses en el ball de la sardana.

Tarragona, setembre de 1907.

CRONICA

En la sessió que l' Ajuntament celebrá dijous, se doná compte de la mort del regidor senyor Escasans, ocorreguda á Barcelona, fent constar en acta el sentiment de la Corporació municipal per la mort del company, acordantse aixecar la sessió en senyal de dol, no sens avans fer constar la dolensa del Ajuntament de no haver pogut concórrer una comissió de son sí al enterro del desventurat company.

Desde el número passat, en quina secció d' Agricultura parlavam de l' estat de las vinyas en nostra comarca, la situació d' aquestas ha cambiat radicalment, ab motiu de las plujas caigudas la nit del dissapte y durant casi tot el dilluns. La primera, que durá copiosament més de tres horas, no fou de molta extensió, en cambi, la del dilluns, més pausada, beneficiá tota la comarca.

Els vinyaters, donchs, y ab ells tothom, están d' enhora bona, puig estaven en la temensa de que hauria tingut de veremarse sense que 'ls rahims haguessen pogut xuclar una gota d' aigua.

Si no ve algun contratemps que vinga á posar ab mal de cap als viticultors, la cullita del vi podrá senvalarse com bona.

El passat diumenge tingué lloch á la platja de Sant Salvador una magnífica vetllada, que, segons resava 'l programa, la colonia estiuenca 's dedicava á sí mateixa.

Fou una festa molt agradable y completament exempta de las cursilerias de que solen adoleixer aquesta mena d' actes.

Un improvisat Orfeo, creat y dirigit per lo mestre Lamotte de Grignon, lluhí las sevas habilitats, cantant ab molta ofinació «L' Angel de la son» y «Nupcial» la seció de senyoretas y «Canou» de Mozart, las tres seccions.

El senyor Lamotte tingué una ovació ben merescuda.

El nostre paisá Joseph Rabentós eczecutá magistralment algunas pessas ab el violoncello, las senyoretas Jovita Serra y Angeleta Serra demostraren ésser unas perfectas pianistas, lo jove Manel Romeu cantá ab extraordinaria afinació algunas composicions que feren la delicia del auditori; y el nostre company Jaume Serra llegí un discurs y un poema humorístichs. Tots els eczecutants foren estrepitosament aplaudits.

La sala estava elegantment adornada ab un devassall de barras catalanas que alegravan la vista.

Un detall. L' Orfeo féu sa entrada cantant els Segadors entre viscas y aplaudiments de la concurrencia.

La Junta de Sanitat ha acordat prorrogar el plas-so de prohibició de matansa de tosinos en nostra vila fins el dia primer del propvinent Octubre.

Dimars morí á Barcelona, á la clínica del doctor Rabentós, en quina se li havia fet una cruenta operació, el conegut fondista d' aquesta vila y regidor del Ajuntament, nostre amich Felix Escasans.

El senyor Escasans tenia per distintiu la bonhomia, regoneguda per tothom; havent militat sempre en politica en el partit republicá federal, quins correligionaris l' havia dut en duas distintas épocas á formar part del Ajuntament, de quin, la primera vegada, ne fou primer tinent d' Alcalde.

Rebi la seva familia la expressió de nostre més sentit condol.

Dilluns va ferse carrech de la escola de noyas que feya temps estava vacant en nostra vila, la mestra de nou nomenament donya Maria Olivar y Santaliestra.

Com se pot comprendre pels cognoms, dita senyora no es catalana, cosa qu' es de dordre, nuig las tendres inteligencias de las deizebles comensarán per no entendre el llengnatge que 'ls hi parlará la mestra, lo que redundará en perjudici de la ensenyansa de las noyas que concorran á aquella costura.

Nostre amich don Joan Piris, quefe que fou de la estació del ferrocarril de nostra vila y avuy de la de Martorell, ha tingut la amabilitat, que li agraphim, de remetre's l' article «Sobre un projecte de ferrocarril», que publiquem en altre lloch d' aquest número, recomenatlo á nostres lectors, per las atinadas observacions que en el mateix fa referent á aquell projecte, fillas de la competencia y llarga experiencia del senyor Piris en el ram de ferrocarrils

Llest el pou que ha de contenir el dipòsit refrescador de la font de la plassa Vella, ahir al matí fou baixat dit dipòsit al fons del pou, que té sis metres y mitj de fondaria. Dita operació fou festejada pels vehins d' aquella barriada ab enjagament de cohets y una tronada mentres se verificava el descens, que 's realisá sense contratemps.

Ha mort á Barcelona, víctima d' un accident desgraciat, el jove vendrellench Albert Garriga, fill de nostre amich el conegut propietari d' aquesta vila en Ramon Garriga; a qui, y als seus fills, donem nostre més senti pesam.

Dissapte passat hi hagué una altre desgracia á la vehina estació de Sant Vicens. Un mosso enganxador, al verificar l' enganxament d' una máquina ab uns vagons, els ganxos van agafarli la mà, deixantli magullada molt greument.

Refrá estiragassat.

Arribant als quaranta anys
no tens de pendre més banys;
pró encar que cap mal pateixis
l' Aigua Xala no la deixis.

La trobareu de venda en la Confiteria de cal Pau Mata, carrer Alt, 13.

Secció Oficial

Plassa Mercat.

Recaudació obtinguda en la Plassa Mercat desde 'l dia 31 al 6 inclusiv del mes de Sebre: 74'20 pesetas.

Registre Civil.

Inscripcions verificadas desde 'l dia 31 al 6 del corrent mes.

Naiements.—Homes, 0. Dcnas, 1.

Defuncions.—Cap.

Matrimonis.—Pere Bó Salvó ab María Arans Oliveras.

IMPREMTA RAMON GERMANS Y NEBOT.—VENDRELL.

A LAS MODISTAS

Paper continuo pera tallar patrons, de 1 metro 10 centímetros de amplada. A 10 céntims el metro. Suscripcions á tota classe de periódichs de modas.

Imprempta de Ramon Germans y Nebot

ANUNCIS

MAQUINAS DE CUSIR Y DE FER MITJA

Venda, compra, cambi y arreglo de tota classe
 marca y sistema

Salvador Torras

Mecànich establert desde 1ª any 1882

Singer, Wertheim, Pfaff, Nauman y demás sistemas
 pera tota industria, desde 8 duros
 PAGADERS EN TRES PLASSOS, DE MES A MES CADA UN

VENDA DE MAQUINAS DE FER MITJA dels modelos mes moderns
 Desde 30 duros — Venda á plassos y sens fiador

Aquesta casa proporciona treball á sos clients. — El propi senyor Torras passa per aquesta vila del 15 al 16 de cada mes. — Per los recados urgents dirigir-se als recaders de aquesta vila á Barcelona.

Dirigir-se: Carrer dels Banys Nous, número 16.—BARCELONA

Pera encàrrechs, dirigir-se á *Calas Camadas*, botiga de Novetats pera senyora, ahont s'hi trobará dipòsit d'aquesta casa

J. Espinás S. en C.
 Fàbrica de abonos Químich-Orgánichs. Rambla del Centre, 37.
 BARCELONA

GUANO ESPINAS Químich-Orgánich

Composició especial y única aplicable á tots els cultius
 Premiat ab medalla d' or en 1901. — Institut Agricol Catalá de Sant Isidro
 Abonos orgánichs de tota classe **alta graduaci ó**
 Superfosfats, Sulfat de Amoniach, Nitrats, etc.
 Fosfat de cals soluble, especial pera la alimentació dels animals.
 Productes anticriptogámichs
 De venda en totes parts
 Se envían catálechs gratis als senyors que ho sollicitin.

FABRICA DE GUANOS
 y
 Primeras materias per abonos
 GUANOS ESPECIALES
 pera vinyas y cereals

Anton Trillas

Carrer de Montserrat. - VENDRELL

Màquines de cusir PFAFF

las mellors pera familias, costureras, sastres, sabalets, etc.

Las máquinas **Pfaff** estan proveidas de las melloras més recents.

Demaneu catálechs ilustrats

Dipòsit de las máquinas pera cusir "PFAFF" en la casa

Tomás Junyent

Corribia, núm. 29, BARCELONA

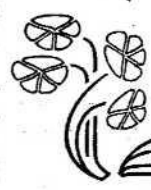
Pere Simó Romeu

Cirurjiá-Dentista

Extracció de caixals y arrels sens dolor

Curació de las enfermetats de la boca, empastes y orificacions. Colocació de dens y dentaduras postissas montadas al or, platino, cauchú etc. á preus sumament baratos.

Carrer de la Baixada, número 9

Ramon Germans y Nebot

IMPRESSORS

Impresions de totes classes pera la Industria y Comerç com son facturas, papé y sobres timbrats, targetas, memorandums, talonaris, circulars, etc. Periódichs, Reglaments, Obras y demás treballs.

Plassa Pi Margall, número 2

Aigua XALA

miner-medicinal. Analisada, autorisada y garantida
 La més rica, Natural, ALCALINA, BICARBONATADA, SODICA, TERMAL, apropiada pera las afeccions del fetje, melsa, ventrell, diabetes reumatisme y parálisis.

SUPERIOR AIGUA DE TAULA

Demaneu á farmacias y punts de venda d'Aigues minerals.

Representant: Ramón Vallés. Carrer de Santa Agna, 34, VENDRELL